

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

Μετάφραση

C-522/21 – 1

Υπόθεση C-522/21

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

24 Αυγούστου 2021

Αιτούν δικαστήριο:

Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (Γερμανία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

18 Αυγούστου 2021

Εναγόμενος και εκκαλών:

MS

Ενάγουσα και καθής:

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH

[παραλειπόμενα]

**Pfälzisches Oberlandesgericht
Zweibrücken [εφετείο του Zweibrücken]**

Διάταξη

στη διαφορά

MS, [παραλειπόμενα] Thür

- εναγομένη και εκκαλούσα -

[παραλειπόμενα]

κατά

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH, [παραλειπόμενα] Βόννη

- ενάγουσας και καθής -

[παραλειπόμενα]

για αποζημίωση λόγω προσβολής δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας

το 4ο τμήμα αστικών υποθέσεων του Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken [εφετείου του Zweibrücken] [παραλειπόμενα] [σύνθεση του δικαστικού σχηματισμού] της 18.8.2021

διατάσσει:

I. Η διαδικασία αναστέλλεται.

II. Υποβάλλεται στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δυνάμει του άρθρου 267 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το ακόλουθο ερώτημα:

Συνάδει προς τον κανονισμό (ΕΚ) 2100/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, για τα κοινοτικά δικαιώματα επί φυτικών ποικιλιών («βασικός κανονισμός»), και ειδικότερα προς το άρθρο 94, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, αυτού, το άρθρο 18, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1768/95 της Επιτροπής, της 24ης Ιουλίου 1995, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής της παρέκκλισης που προβλέπεται στο άρθρο 14, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2100/94 σχετικά με τα κοινοτικά δικαιώματα επί φυτικών ποικιλιών, στον βαθμό που υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στην ως άνω διάταξη είναι δυνατόν να ζητηθεί ελάχιστη αποζημίωση ίση με το τετραπλάσιο των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως,;

Σκεπτικό:

I.

Οι διάδικοι διαφωνούν κατά πόσον εξακολουθεί να υφίσταται και στον δεύτερο βαθμό έννομο συμφέρον για την αξίωση αποζημιώσεως δυνάμει του κοινοτικού δικαίου περί φυτικών ποικιλιών λόγω παράνομης φυτεύσεως σπόρων.

Η ενάγουσα είναι ένωση κατόχων δικαιωμάτων επί φυτικών ποικιλιών, η οποία έχει συσταθεί υπό μορφή εταιρίας περιορισμένης ευθύνης· είχε αναλάβει την προστασία των δικαιωμάτων τους, ιδίως να ασκήσει τα δικαιώματα πληροφορήσεως και πληρωμής επ' ονόματί τους.

Ο εναγομένος είναι γεωργός από τον οποίο η ενάγουσα ζήτησε στη δίκη σε πρώτο βαθμό, μεταξύ άλλων, πληροφόρηση σχετικά με τη φύτευση από αυτόν της προστατευόμενης από το κοινοτικό δίκαιο ποικιλίας χειμερινής κριθής «KWS Meridian». Στο πλαίσιο της δίκης, ο εναγόμενος παρέσχε για πρώτη φορά

πληροφορίες σχετικά με τον όγκο κατεργασίας των εν λόγω σπόρων κατά τα προηγούμενα έτη, ως εξής:

- Περίοδος εμπορίας 2012/2013 24,50 εκατόκιλα (dt= 100 kg)
- Περίοδος εμπορίας 2013/2014 26,00 dt
- Περίοδος εμπορίας 2014/2015 34,00 dt
- Περίοδος εμπορίας 2015/2016 45,40 dt

Στη συνέχεια, κατόπιν καταβολής από τον εναγόμενο των απλών συνήθων δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως (δικαιώματα εκμεταλλεύσεως Z = 11,95 ευρώ ανά dt) η οποία ζητήθηκε βάσει του άρθρου 94, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού (ΕΚ) 2100/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, ως αποζημίωση (εύλογη αποζημίωση), η οποία θα οφειλόταν για την παραγωγή βάσει της άδειας (βλ. ΔΕΕ, απόφαση της 9ης Ιουνίου 2016 – C-481/14 Hansson κατά Jungpflanzen Grünwald GmbH, [παραλειπόμενα] [παραπομπή στην εθνική βιβλιογραφία (ECLI:EU:C:2016:419)], ποσού 537,75 ευρώ (11,95 ευρώ x 45 dt), η ενάγουσα ζήτησε, με το υποβληθέν από δικηγόρο δικόγραφο της 26ης Νοεμβρίου 2019, καταβολή πρόσθετης αποζημίωσης ποσού 2.151 ευρώ (το τετραπλάσιο των κατ' αποκοπήν δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως για τις περιόδους εμπορίας 2013/14 και 2014/2015), συνυπολογίζοντας κάθε φορά τα εκ των υστέρων καταβληθέντα απλά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως ποσού 310,70 ευρώ και 406,30 ευρώ = 932,10 ευρώ και 1.218,90 ευρώ και ποσού 1.613,25 ευρώ (τετραπλάσιο των κατ' αποκοπήν δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως για την περίοδο εμπορίας 2015/2016 συνυπολογίζοντας τα απλά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως) σύμφωνα με το άρθρο 94, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2100/94 του Συμβουλίου της 27ης Ιουλίου 1994 σε συνδυασμό με το άρθρο 18, παράγραφος 2, του (εκτελεστικού) κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1768/95 της Επιτροπής, της 24ης Ιουλίου 1995

Ο εναγόμενος αμφισβήτησε, πρωτοδίκως, το βάσιμο του εν λόγω αιτήματος πρόσθετης πληρωμής.

Υποστήριξε ότι, με την καταβολή των απλών δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως, έναντι των δικαιωμάτων που οφείλονται για τη φύτευση σπόρων (άρθρο 5, παράγραφος 5, του (εκτελεστικού) κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1768/95 της Επιτροπής, της 24ης Ιουλίου 1995, σε συνδυασμό με τον (εκτελεστικό) κανονισμό (ΕΚ) 2605/98 της Επιτροπής της 3ης Δεκεμβρίου 1998) αντισταθμίστηκε επαρκώς η ζημία που υπέστη ο κάτοχος των δικαιωμάτων επί φυτικής ποικιλίας από την παράνομη συμπεριφορά του. Τυχόν πρόσθετη κατ' αποκοπήν «κυρωτικού χαρακτήρα αποζημίωση» δεν συμβιβάζεται με τη νομολογία του ΔΕΕ.

Με τελική απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 2020 [παραλειπόμενα] το [Landgericht] Kaiserslautern [σύνθεση του δικαστικού σχηματισμού] έκανε δεκτά τα τελευταίως υποβληθέντα αγωγικά αιτήματα, με εξαίρεση ποσό 0,25 ευρώ. Για να

δικαιολογήσει τη χορήγηση πρόσθετης αποζημιώσεως, η απόφαση μνημονεύει το σαφές γράμμα του άρθρου 18, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1768/95 της Επιτροπής, της 24ης Ιουλίου 1995.

Κατά αυτής της αποφάσεως στρέφεται η δικονομικώς ανεπίληπτη έφεση του εναγομένου με την οποία εξακολουθεί να ζητεί απόρριψη των διεκδικούμενων κατ' αποκοπήν αποζημιώσεων, πλέον τόκων.

Ο εναγόμενος φρονεί ότι το άρθρο 18, παράγραφος 2, του (εκτελεστικού) κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1768/95 της Επιτροπής, της 24ης Ιουλίου 1995, δεν είναι σύμφωνο προς τις επιταγές του άρθρου 94, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού (ΕΚ) 2100/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, και πρέπει, ως εκ τούτου, να κηρυχθεί ανίσχυρο από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συγκεκριμένα, το άρθρο 94, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού (ΕΚ) 2100/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, δεν πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι παρέχει τη δυνατότητα στον κάτοχο δικαιωμάτων επί φυτικής ποικιλίας να καθορίσει κατ' αποκοπήν κυρωτικού χαρακτήρα αποζημίωση, εν προκειμένω στο τετραπλάσιο των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως. Αντιθέτως, η έκταση της αποζημιώσεως που οφείλεται δυνάμει του άρθρου 94, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του κανονισμού (ΕΚ) 2100/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, πρέπει να αντιστοιχεί, όσο το δυνατόν ακριβέστερα, στη ζημία που πράγματι υπέστη ο δικαιούχος δικαιωμάτων επί φυτικής ποικιλίας λόγω της προσβολής.

Αντιθέτως, η ενάγουσα υποστηρίζει την απόφαση του Landgericht την οποία θεωρεί ορθή.

Σύμφωνα με τη νομική της αντίληψη, το άρθρο 18, παράγραφος 2, του (εκτελεστικού) κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1768/95 της Επιτροπής, της 24ης Ιουλίου 1995, δεν αντιβαίνει προς τις επιταγές του άρθρου 94, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού (ΕΚ) 2100/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, και είναι επίσης σύμφωνο με τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ο καθορισμός ελάχιστης κατ' αποκοπήν ζημίας ανερχόμενης στο τετραπλάσιο των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως για την παραγωγή πολλαπλασιαστικού υλικού της προστατευόμενης ποικιλίας συνιστά αναγκαία και εύλογη στάθμιση μεταξύ των συμφερόντων των εμπλεκόμενων συμφερόντων, λαμβανομένης υπόψη της προς τούτο απαιτούμενης εκ προθέσεως παράνομης προσβολής κατά του κατόχου δικαιωμάτων επί φυτικής ποικιλίας.

II.

Το δικάζον τμήμα αναστέλλει τη διαδικασία εφέσεως της οποίας έχει επιληφθεί και υποβάλλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 267, παράγραφος 1, στοιχείο β', και παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, το προδικαστικό ερώτημα που διατυπώνεται ανωτέρω στο σημείο II της αποφάσεως.

Η απόφαση επί της εφέσεως του εναγομένου εξαρτάται, σύμφωνα με τη νομική εκτίμηση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, μόνον από το αν το άρθρο 18,

παράγραφος 2, του (εκτελεστικού) κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1768/95 της Επιτροπής, της 24ης Ιουλίου 1995, είναι έγκυρο ή όχι.

Ο εκ μέρους της Επιτροπής καθορισμός του τετραπλασίου των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως ως ελάχιστης κατ' αποκοπήν ζημίας θα μπορούσε να αντιβαίνει προς τις ουσιώδεις αρχές του άρθρου 94, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του κανονισμού (ΕΚ) 2100/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, και, ως εκ τούτου, να είναι άκυρος.

Συναφώς, μπορεί να υποστηριχθεί ότι το άρθρο 94, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού (ΕΚ) 2100/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, αποσκοπεί ήδη στην αντιστάθμιση του οφέλους που αποκόμισε ο παραβάτης (μη προνομιούχος γεωργός κατά την έννοια του άρθρου 14 του κανονισμού αυτού), το οποίο αντιστοιχεί σε ποσό ίσο με τα απλά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως (εύλογη αμοιβή). Στο πλαίσιο αυτό, το άρθρο 94, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του κανονισμού (ΕΚ) 2100/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι σε περίπτωση εκ προθέσεως ή εξ αμελείας παραβάσεως ο δικαιούχος δικαιωμάτων επί φυτικής ποικιλίας έχει δικαίωμα αποκαταστάσεως μεγαλύτερης ζημίας (μόνον) αν μπορεί να την αποδείξει με σαφήνεια.

Κατά το αιτούν δικαστήριο, από την προγενέστερη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκύπτει ότι το άρθρο 94, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του βασικού κανονισμού (ΕΚ) 2100/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, απαγορεύει τον νομοθετικό καθορισμό κατ' αποκοπήν ελάχιστης ζημίας, αντιθέτως προς τα προβλεπόμενα στο άρθρο 18, παράγραφος 2, του (εκτελεστικού) κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1768/95 της Επιτροπής, της 24ης Ιουλίου 1995 (βλ. ΔΕΕ, απόφαση της 9ης Ιουνίου 2016 – C-481/14, Hansson κατά Jungpflanzen Grünwald GmbH, [παραλειπόμενα] [παραπομπή στην εθνική βιβλιογραφία] [ECLI:EU:C:2016:419], σκέψεις 32-34· απόφαση του ΔΕΕ της 5ης Ιουλίου 2012 – C-509/10, [Geistbeck κατά Saatgut], [παραλειπόμενα] [παραπομπή στην εθνική βιβλιογραφία] [ECLI:EU:C:2012:416,] σκέψη 39).

Επομένως, τίθεται το ερώτημα που διατυπώνεται ανωτέρω στο σημείο II της αποφάσεως, επί του οποίου πρέπει να δοθεί απάντηση από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Πράγματι, εκτελεστικός κανονισμός, εκδοθείς δυνάμει εξουσιοδοτήσεως που περιέχεται σε βασικό κανονισμό, δεν μπορεί να παρεκκλίνει από τις διατάξεις του τελευταίου αυτού κανονισμού και πρέπει να ακυρωθεί σε περίπτωση προβολής συναφών αντιρρήσεων (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 2ας Μαρτίου 1999, C-179/97, Βασίλειο της Ισπανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [ECLI:EU:C:1999:109]).

[παραλειπόμενα]

[υπογραφές και επίσημη θεώρηση]